

що ся скланятъ по тоя примѣръ немѣтъ усѣченно-склоненіе.

За прилагателны-те имена въобще можеме да забѣлѣжиме слѣдующе-то:

I. Только качественны-те прилагателны имѣтъ по двѣ склоненія, полно и усѣченно, а вси-те други видове имѣтъ только по едно или полно или усѣченно.

II. Тѣя прилагателни притяжательны, що кончавѣтъ на *инъ*, ако имѣтъ предъ него *в*, можатъ да ся съкратѣтъ на *ль*, ако ли *н*, на *ь* както: Варнавинъ Варнавлъ, Іѡннинъ Іѡнъ. Така исто и тѣя що сѣ на *овъ*, ако предъ него имѣтъ *м* или *в* съкратѣвѣтъ ся на *ль*, ако ли — *н* или *л* — на *ь*, както: Іѡраѡмовъ Іѡраѡмлъ, Іакововъ Іаковль, Стефановъ Стефанъ, Павловъ Павль.

III. Кога прилагателно-то полно кончава на *ий*, тога усѣченно-то кончава на *ъ*, а кога на *ий*, тога *ъ*.

IV. Много отъ усѣченны-те прилагателны за благогласіе пріимѣтъ въ имени-тельный падежъ въ мъжскій-а родъ гласны-те *о* или *е*, кои-то въ други-те падежи пакъ ги отхвърлятъ: *о* пріимѣтъ обыкновенно

Библиотека на
Тодоръ Д. Плочевъ